

Het vervloekte rugnummer

De één zweert bij nummer vijf, de ander kan niet presteren als '10' niet op zijn rug prijkt. Bij handbalvereniging White Demons uit Berkel-Enschot zit juist een nummer in de ban: nummer zeven. Pechvogel Marian van de Sande (22) legt uit waarom.

"Zeven is mijn getal. Vanaf de jeugd speel ik al met dat nummer. Als ik bij een spelletje een getal moet kiezen, kies ik zeven. Koop ik een lot van de Staatsloterij, dan moet het op een zeven eindigen. Ik vind dat gewoon een leuk getal. Tenminste, ik vond dat.

Toen ik bij het eerste kwam, raadden de spelers me af om rugnummer zeven te kiezen. Vier spelers hadden knieletsel opgelopen in dat shirt. Ik was eigenwijs en vond het maar onzin, bijgeloof. Ik was er vast van overtuigd dat het mij niet zou gebeuren.

Tweeënhalf jaar heb ik zonder problemen gespeeld. Af en toe dacht ik: 'Zie je wel, dom bijgeloof'. Tot het op een training misging. Ik sprong tussen twee verdedigers door en landde verkeerd. Ik wist meteen dat het mis was. Mijn knie werd gelijk twee keer zo dik en er zat een dikke bal in mijn knieholte. In het ziekenhuis bleek er

een scheurtje in mijn meniscus te zitten. Ben ik vier maanden zoet mee geweest. Van al mijn voorgangers met rugnummer zeven ben ik er nog het beste afgekomen. Twee moesten nieuwe kruisbanden.

Nu speel ik met nummer vijftien. Ik had de keuze uit vijftien en dertien. Maar als zeven al zoveel ongeluk brengt, wat doet dertien dan? Niemand van ons wil nummer zeven nog aan. Als we een wedstrijd spelen, blijft het shirt netjes in de tas zitten. Ik heb nog twee trainingsshirts met dat nummer. Die liggen onder in de kast en komen er nooit meer uit."

